

den Lov, hvis Forlængelse der er Tale om, blev gældende, var det saaledes, at naar en Udlænding havde opholdt sig her indtil to Aar, kunde han udvises. Dette Forhold er ikke ændret; Ministeren har alle Midler i Hænde til at skride ind mod den Udlænding, der forbyder sig. Men det her foreliggende er jo en meget voldsom Forholdsregel: at en Person, der har Grund til at tro, at hans Ophold her i Landet er tilladeligt og kunde give ham Subsistensmidler, at han kunde opholde sig her med samme Tryghed som i sit eget Land, pludselig sættes paa Døren. Det er muligt, at Forholdene kan være meget frygteligere i andre Lande — jeg tvivler egentlig ikke paa, at det er Tilfældet —, men da dette Land har haft den Lykke, medens andre Lande var baade i Krigsnød og anden Nød, at have Fred og ingen Fare i en Række Aar, hvor det stod ilde til næsten alle andre Steder, er det ikke urimeligt, at Landet nu forsøger at bringe saadanne normale Tilstande tilbage paa dette Omraade, som der var inden 1917. Jeg tror, man gør klogt deri, fordi man overhovedet gør klogt i at have et Land, som er fredsølt og idyllisk, hvis det er muligt. Det maa den højtærede Justitsminister interessere sig for. Det gjorde han, saa vidt jeg forstod, ogsaa i nogen Grad, men samtidig gør han det, som næsten alle Magthavere er udsat for at gøre: de holder paa deres Myndighed, de klæber til den. — Jeg siger ikke Taburetten, men Myndigheden —, saa længe som det paa nogen Maade er muligt, og det er det, jeg vil se at rykke Ministeren bort fra.

Jeg kan altsaa kun gaa med til Lovforslaget, hvis Ministeren kan bevise dets Nødvendighed ved Hjælp af det, som er sket — anden Maade har man jo overhovedet ikke at bevise den Slags Ting paa. Den højtærede Justitsminister maa efter min Mening for Udvalget tilvejebringe et Grundlag, hvoraf Nødvendigheden af denne Lovs Forlængelse fremgaar. Kan Ministeren ikke det, kan han ikke overbevise Udvalget og derigennem Tinget, er der i og for sig ikke den fjerneste Grund til at forlænge Gyldigheden af den midlertidige Lov.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Jørgen Møller) og jeg blev ikke enige i første Omgang, idet

det ærede Medlem stadig mener, at det Pas, der udstedes af en tysk Myndighed, skal vi bøje os for. Det bliver altsaa et Spørgsmaal, som vi nu skal undersøge. Jeg kan stadig ikke se, at det er et Pas, som er udstedt af en dansk Myndighed, og det er for mig det afgørende. Det ærede Medlem sagde nogle Ord, der i højeste Grad forbavsede mig, nemlig disse: Det interesserer ikke mig, om Ministeren har handlet rigtigt eller ikke i denne Sag. Saa ved jeg rigtignok ikke, hvad hele Diskussionen i Fjor drejede sig om. Det var netop det afgørende, at Justitsministeren i denne Sag havde optraadt paa en brutal Maade, paa en Maade, som han ikke burde optræde paa. Nu kommer det ærede Medlem pludselig med den interessante Oplysning, at det interesserer ham i og for sig ikke, om Ministeren har handlet rigtigt eller ej, det er noget andet, der interesserer ham. Vel, saa maa vi tage det andet op ogsaa, men mig forekommer det vigtigste at være, om Justitsministeren har handlet rigtigt eller ej.

Overfor det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Brandes) maa jeg sige, at jeg ved ikke, om jeg har udtalt mig saaledes, som han gengav det; i saa Fald indrømmer jeg, at det var noget forkert. Jeg mente selvfølgelig ikke, at det ikke skulde gøres nogenlunde sandsynligt, at Lovens Forlængelse var nødvendig, men jeg mente, at det var vanskeligt at fremlægge Beviser for, hvorledes Forholdene vilde have været, hvis vi ikke havde haft denne Lovgivning. Jeg giver naturligvis det ærede Medlem Ret i, at man skal kunne fremlægge Beviser for, at det i de og de Tilfælde har været nødvendigt at udvise Folk. Jeg er allerede nu sikker paa det ærede Medlems Tilslutning. Hvis det ærede Medlem, naar jeg fremlægger de Tilfælde, i hvilke vi har gjort Brug af Loven, indrømmer, at i disse Tilfælde var det ganske naturligt at sende vedkommende ud af Landet, vil han altsaa øjeblikkelig holde med mig i, at vi maa have denne Lov. Godt, saa skal det ærede Medlem og jeg nok blive enige; jeg tror oven i Købet, at ud fra den Argumentation, det ærede Medlem anvendte, vil han kunne gaa med til at forlænge den for flere Aar ad Gangen, altsaa gaa saa vidt, at jeg ikke kan følge med. Men vi skal som sagt nok blive enige, thi jeg skal kunne fremlægge